

DEZKASZÁLKÁK

Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja / 2026 ÁPRILIS

Cikkeket, beszámolókat a deszkaszalkak@gmail.com címre várunk.

A gyülekezet számlaszáma:

10700086-73698681-51100005

Lelkészi Hivatal:

3525 Miskolc, Palóczy utca 21.

Hivatali idő:

hétfő 9-12 óra, csütörtök 14-17 óra

Keresztkérdések nap Varbón

IFI-sek szolgálata a Deszkatemplomban

Egyházlátogatás 2026.02.25.

LELKÉSZI ÜZENET

Konferencia

A konferencia szó eredetileg a „con” (össze) és „ferre” (hordani) szavakból állt össze, jelentése tehát: összehordani. Persze nem pejoratív értelemben (hetet-havat összehord valaki = ostobaságokat beszél), hanem arra utal, hogy azonos céllal, hivatással rendelkező emberek a tapasztalataikat és tudásukat összehordják és egymással megosztják. A konferencia célja mindig az, hogy a résztvevők egymást meghallgassák és ezáltal meg is gazdagítsák.

Tavasszal el szoktunk menni a Református Pedagógiai Intézet és a Református Oktatási Szolgálat köznevelési- és szakképzési konferenciájára Balatonszárszóra (az intézményvezetők több konferenciára is járnak, én főleg erre szoktam elmenni az intézmény vezetőségével). Nagyon jó együtt lenni ezeken a konferenciákon. Sok előadást hallgatunk meg ilyenkor a legmagasabb szintekről érkezett egyházi- és világi szakemberektől.

Pár nappal korábban egy másik továbbképzésen az előadó megerősítette a régen érlelődő látásomat, hogy az emberek egyre növekvő része képtelenné válik az értelmes beszélgetésre: csak a maga véleménye számít, az az igaz a számára. Látjuk, erre ráerősít a politika, hiszen a kampányban nincs párbeszéd, érvelés, programok, csak a másik gyalázása. A hétköznapi ember előtt sajnos ez válik példává. Ugyanakkor talán még ennél is súlyosabb gond, hogy a fiatalabb nemzedék számára a telefon a legfontosabb társsá kezd válni, amire ráerősít, hogy a mesterséges intelligenciát is egyfajta barátként kezelik: azzal beszélgetnek, attól kérnek tanácsot, annak öntik ki a szívüket. Egyre kevésbé érzik az embertársak szükségét, hiszen azokkal lehetnek konfliktusok, néha türelmetlenek, olykor kritizálnak, de a mesterséges intelligencia nem. Az sosem fáradt, pontosan tudja, hol fejezték be tegnap a társalgást, állandóan megerősít, egyetért a felhasználóval. Így válik a tökéletes, a legjobb baráttá. Sőt, talán még többé is. Hiszen a szülők is sokszor kritizálják a fiatalot (legalábbis így érzik), azaz próbálják tanítani, nevelni és ez azzal jár, hogy szembesülni kell a tökéletlenségükkel.

Konferencia: összehordani a dolgokat, tapasztalatokat, véleményeket és azokkal meggazdagítani a másikat, egymást. – Ez egyre nehezebb lesz. Sokan a véleményüket kövekként, sziklákként hozzák, de nem azért, hogy abból valamit építeni tudjon a közösség, hanem hogy megdobja a másikat vele, ha az nem ért egyet.

Létrejönnek klikkek, akik egyetértenek és elzárkóznak másoktól. Megy az üzengetés, a kirekesztés, mint a politikában is látjuk. Ha azonban ez az egyházba is beszüremkedik, az nagy bajt jelent. Pedig megjelent itt is. A kegyelmi ügy kapcsán az egyháztagok és lelkészek is hosszú időre több pártra szakadtak.

Az első keresztyén „konferencia” az ApCsel 15-ben van leírva, ahol azt vitatták meg, hogy a megtért pogányoknak szükséges-e a zsidó törvényeket és hagyományokat megtartani. Hatalmas jelentőségű vita volt, de el tudtak jutni megegyezésre. A kulcs az Úr előtt való alázat, elcsendesedés képessége volt. Ezt így fogalmazza meg a közös nyilatkozatuk, amit aztán a pogányokból lett gyülekezeteknek küldtek el: „*Mert jónak látta a Szentlélek és mi is*” (15,28). – Micsoda áldás, kegyelem, mikor ide el tudnak jutni egyébként egymással egyet nem értő emberek. Van fölöttük Valaki, Akinek mind engedelmeskedni tudnak. Nem praktikus kompromisszumról szól az íge, nem is az egyik győzelméről a másik felett. Arra jutottak el, hogy mindenkinek a látásában van igazság: nem értelmes dolog a pogányokat a zsidó törvények megtartására kötelezni, de kell egy minimum, hogy képesek legyenek együtt élni és ebben a minimumban egyetértésre tudtak jutni. Isten adott nekik bölcsességet, alázatot, hogy az általuk összehordott tapasztalataikból valami új épülhessen.

Egyre több háború tör ki, egyre rosszabb a helyzet a világban. A választás is előttünk lesz még húsvétkor. Nem tudjuk, hogy mire ez az újság a kedves Olvasó kezébe kerül, mi történik. De azt tudjuk, hogy minden közösség, ahol Jézus Krisztust Úrnak fogadják el, ahol képesek a saját érdekeiken, saját igazságukon túl látni és azt keresni, mit tenne Jézus, ott nem lehet háborúzni, gyilkolni egymást, kirekeszteni stb.

Ezért olyan fontos a húsvét ünnepe. Hiszen nagypénteken is a maguk hasznát, igazságát védték a zsidó vallási vezetők, ezért hergelték fel a népet, hogy Jézus megfeszítését követeljék. Tragédia történt, mi azonban azóta tudjuk, hogy ez volt Isten akarata, Krisztus ezért jött erre a világra. Aki pedig látja, hogy Jézus, mint ártatlan Bárány valóban nem védte magát, nem kért segítséget, nem magyarázkodott, hanem engedte, hogy megalázzák, megverjék és keresztre feszítsék - miatta, helyette -, az nem akar győzni mindenáron a másik felett, hanem az Úr igazságát keresi. Az képes eljutni oda, hogy a másik, a másképpen gondolkodó ember is hozhat valamit magával, amit érdemes megfontolni. Talán egyáltalán nem értünk egyet vele: ez sem tragédia, mert megerősödünk a magunk meggyőződésében és ha kultúráltnak vitázunk, legalább az megerősödik bennünk, hogy a másik nézetével nem tudunk azonosulni, de tudjuk tisztelni egymást, mint embertársunkat.

Aggasztó állapotokat hallunk a hírekben, tapasztalunk az üzemanyag árakban (mikor e sorokat írom), de „nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és Isten trónjának a jobbára ült.” (Zsid 12,2). Ő él és munkálkodik. Nagyon sok fiatal indult meg a templomok felé, keresik az élő igét, a tiszta üzenetet, a feltámadt Krisztust. Köztünk is fogják keresni: éljünk úgy, hogy meg is találják, mint egy olyan közösségben, ahol az emberek „konferenciáznak”, azaz összehordják, összeadják Krisztustól kapott szeretetüket, szolgálatkészségüket, hittapasztalataikat, adományaikat, hogy szolgálhassák Urukat és egymást is meggazdagítsák!

Almási Ferenc
vezető lelkész

HÁZASSÁGI CSENDES NAP

Agapé szeretet a házasságban

Március 8-án házaspári csendesdélutánt tartottunk a gyülekezeti teremben. A házasság hetéhez kapcsolódóan, Tóth Tamás beosztott lelkészünk meghívására érkezett hozzánk Eröss-Loy Veronika Otília, gyülekezetünk egykori segédlelkésze és férje Eröss Károly, akik az Agapé szeretet a házasságban címmel tartottak előadást és interaktív gyakorlati bemutatót.

Az alkalmon olyan házaspárok és leendő házások vettek részt, akik számára fontos a házasság szentsége és a kiegyensúlyozott házaspári kapcsolat. A délután első részében vendégeink az IMAGO kapcsolati módszer mentén haladva beszéltek a partnerkapcsolat minőségének átalakulásáról a házasságok során, rávilágítva a magunkban hurcolt, gyermekkori környezetünk által meghatározott negatív és pozitív élmények szerepére.

Ezután interaktív párkapcsolati terápiás gyakorlatok bemutatására került sor, amelyben a résztvevők saját példájukon érzékelhették azokat a hatásokat, amelyek segíthetnek javítani párkapcsolatuk minőségén.

Úgy gondolom, hogy ez az alkalom rendkívül hasznos volt minden résztvevő számára, hiszen rávilágított arra, hogy bár a házasságot, mint ajándékot kaptuk Istentől, de nekünk magunknak kell jól működtetnünk. Fontos, hogy ha házastársunk hibájára nézünk, akkor tükörként a saját hibáinkat is lássuk meg benne.

Emellett ne feledjük el, hogy keresztyény házasságokban nem csak egy férfi és egy nő köt szövetséget, hanem mindig ott van mellettünk a mi mennyei Atyánk, ahogy a Bibliában is olvashatjuk: *“A hármas fonál nem szakad el egyhamar”* (Préd. 4, 12b).

Hálások vagyunk vendégeinknek a hasznos és gondolatébresztő előadásért, valamint a közvetlen és baráti beszélgetésekért, gyakorlatokért. Isten áldását kérjük rájuk és várunk mindenkit gyülekezetünk *“Hármas fonál”* házaspári körébe.

Telek Péter
presbiter

Házaspári Kör

TESTVÉRI SZERETET

Kedves Testvérek!

„Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem” (Fil. 4,13)

Azt hiszem, hogy gyülekezetünk nagy része ismer bennünket. Tudjátok, hogy egy ideje komoly egészségügyi problémával küzdünk. Hol én, hol a férjem. Sajnos egy éve, hogy nála egy rosszindulatú daganatos betegséget állapítottak meg.

Az első sokkból felocsúdva kerestük a lehetőséget a legjobb ellátás reményében. Sok-sok általunk és mások által kért imával az Úr utat mutatott számunkra mindig a következő lépéshez. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy az Országos Onkológiai Intézetben egy hívő sebész főorvoshoz vezetett bennünket, aki a mai napig nem engedte el a kezünket.

De én most arról a testvéri szeretetről szeretnék írni, amivel ez a gyülekezet első perctől kezdve körbe vesz bennünket. Sokféleképpen segítettek nekünk. Ki mivel. Volt, aki a nyáron az első paradicsom termését hozta a férjemnek. Vagy a sok liter átpaszírozott levét, mondván: neked erre most nincs időd, másra kell az erő.

Vagy a gyümölcs, a cékla legjavát hozza a testvérnek a gyógyulás érdekében. Köszönet és hála érte. Mások másféle kézzel fogható módon segítettek. Vagy étkezés szempontjából tanácsokkal láttak el, vannak, akik telefonon érdeklődtek. Van lelki testvérem, aki mindennap erőt ad, mert tudjátok, olykor elcsügged az ember. Amikor kijövök a templomból, érdeklődök vesznek körül. Tudom, hogy nem vagyok egyedül, nem kell a terhet egyedül cipelnem. Tudom, hogy sokak imával harcolnak értünk. Köszönet és hála minden elmondott imáért!

Nagy öröm számunkra, hogy ilyen keresztyén családhoz tartozhatunk. Közös a reménységünk. Tudjuk, hogy kitartanak értünk a fohászok, az imádságok. Mi ez, ha nem testvéri szeretet? Mi is ezt tesszük másokért, imádkozunk.

Testvérek! Mi felnőtt megtérők vagyunk. Ez – mint látszik – nem azt jelenti, hogy védve vagyunk minden bajtól. Az Úr ad terhet, ad nyomorúságot és ad sok-sok kegyelmi ajándékot. Hálás vagyok és köszönöm, hogy olyan gyülekezettel ajándékozott meg, ahol fontos a másik, ahol egymás hitét erősítve tudunk élni és imádkozni.

Köszönöm Nagytiszteletű úrnak az imákat, az érdeklődést, egy-egy jobb hír hallatán a velünk való örömét. Pillanatnyilag jobb periódusban vagyunk, és mi kitartunk reménykedni és hálásnak lenni.

Tudjuk, hogy ez a helyzet nem a mi kezünkben van. Hálásak vagyunk, hogy a kegyelmi idő még mindkettőnk életében tart.

Van, hogy az örökkévalóság a valódi megoldás: „*Tudom az én megváltóm él.*”
„*Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni.*”

A próbatétel része a keresztyén életnek, de csak korlátozott ideig tart: „*Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.*” Jel 2,10

Áldott adventi elcsendesedést, Áldott karácsonyt kívánunk minden testvérnek és szeretteiknek!

Szeretettel:
Kovács Gáborné Erika és férje **Kovács Gábor**
gyülekezetünk presbitere

A fenti cikk a karácsonyi számban technikai hiba miatt hiányosan jelent meg, most adjuk közre a teljes írást. - Köszönjük a megértését!

*Ökumenikus imahét lelkészei
2026. január 18-24.*

Lattaquié Ignatiosz metropolita

Szentlélek

Szentlélek nélkül távoli az Isten,
Krisztus a múlté,
az Evangélium holt betű,
az Egyház egyszerű szervezet,
a tekintély uralkodás,
a misszió propaganda,
az istentisztelet emlékek földidézése,
és a keresztény cselekvés rabszolgamorál.

De Óbenne: a kozmosz fölemelkedik
És nyögve szüli az Országot,
a feltámadott Krisztus itt van,
az Evangélium életerő,
az Egyház szentháromságos közösség,
a tekintély szabadító szolgálat,
a misszió Pünkösöd,
a liturgia emlék és elővételezés,
az emberi cselekvés megistenült.

KÖZVETÍTÉS

„A kamera mögött” – gondolatok az élő közvetítés szolgálatáról

Több mint öt éve állok a Deszkatemplom galériáján, a kamera mögött. Amikor elindultak az élő közvetítések, még nem tudtuk, hová nő majd ez a szolgálat, és milyen sokakhoz jut el az istentisztelet a képernyőkön keresztül. Azóta sok minden változott: a technika bővült, az eszközök fejlődtek, hálózat épült, új megoldások születtek – de a lényeg ugyanaz maradt: szolgálni.

Érdekes módon, ahogy ott állok a karzaton, figyelem a képváltást, a hangot, a közvetítés részleteit, mégis sosem veszek el a technikában. Az ígehirdetés első percétől kezdve leköt, magával ragad. Sokszor azon kapom magam, hogy szinte szó szerint vissza tudnám mondani, ami elhangzott. Talán mert a kamera mögött is ugyanúgy Isten szavát hallom, mint aki a padsorban ül. A szolgálat közben is megérint, vezet, formál – mintha az Úr gondoskodna róla, hogy ne csak közvetítsem az ígét, hanem befogadjam is.

A közvetítések által olyanok is bekapcsolódhatnak gyülekezetünk életébe, akik betegség, távolság vagy egyéb okok miatt nem tudnak eljönni. Volt alkalom, amikor egy másik gyülekezetben tehettem bizonyosságot arról, hogyan használja Isten a technikát is arra, hogy összekösse az embereket. Sokszor érzem: a szolgálat nem mindig ott történik, ahol a fények vannak – néha csendben, háttérben, a karzaton, mégis ugyanannak az isteni munkának a része.

Hálás vagyok azért, hogy mindezt ajándékba kaptam: a feladatot, a készségeket, az ötleteket és azokat, akikkel együtt szolgálhatok. És azért is, hogy ebben a munkában nemcsak gépek működnek, hanem közösség épül. Mert minden jól sikerült közvetítés mögött ott van egy csapat, és ott van Isten áldása is.

Hiszem, hogy a jövőben is olyan eszköz maradhat ez a szolgálat, amelyen keresztül sokakhoz eljut az evangélium. Mert végső soron minden kábel, minden kattintás és minden beállítás mögött ott van egy egyszerű imádság: „*Uram, használd fel ezt is a Te dicsőségedre.*”

Krusóczki Ferenc
gyülekezeti tag

Repülj kicsim, repülj!

Nicky Cruz. Bizonyára többen hallották már a testvérek közül annak a puerto ricoi születésű lelkésznek a nevét, aki Amerikában sokak megtérésének eszköze volt. *“Repülj kicsim, repülj!”* című önéletrajzi könyvében teljes részletességgel írja le azokat a mélységeket, amelyeket gyermekként a szülői házban, majd New York utcáin megélt.

A „tudatlanság, babonák és varázslások országában” apja ördögűző spiritiszta, anyja pedig médium volt. A család 18 gyermekének egyikeként nem sok figyelmet kapott, mi több, viselkedése miatt édesanyja az „ördög fiának” titulálta. Ez a mondat volt az, amely olyan mély sebet ütött rajta, melyet nem tudott feldolgozni. A szeretetlenség és a törődés teljes hiánya olyan erőteljes gyűlöletté fordult át a lelkében, mely minden élőlényre kiterjedt, és többnyire fizikai erőszakban öltött testet.

Néhány év elteltével szülei úgy döntöttek, hogy New Yorkba küldik egyik bátyjához, hogy ott folytassa tanulmányait. A városba érve azonban nem testvérehez indult el, hanem úgy döntött, saját kezébe veszi életét, és a sikátorok egyik gangjének tagja, majd elismert vezetője lett. Mivel semmitől sem riadt vissza és rendkívül jól bánt a bicskával, az utca legrettegettebb vezére lett, akinek látszólag mindene megvolt, amire szüksége volt.

Majd egy nap, Brooklyn utcáit járva egy téren furcsa jelenetre figyelt fel barátaival: egy férfi, miután előhozott egy zongoraszéket, felállt rá, majd felütött egy fekete könyvet és olvasni kezdett. Miközben Nicky hallgatta, furcsa félelem vett erőt rajta, így nem kívánt tovább ott maradni, viszont ezt követően olyasmi történt, amit végképp nem várt. A férfi utánament és ezt mondta: „Jézus szeret téged.” Hogy mi volt erre a válasz? A férfi arcába vágott, és leköpte.

Így kezdődött az a csoda, mely élete hátralevő részét meghatározta. Annak a bizonyos mondatnak köszönhetően élete végre arra a helyre került, amire elhívást kapott. A könyv kiválóan mutatja meg, hogy Isten számára nincs lehetetlen, de azt is egyértelművé teszi, hogy az elhívottaknak nem küzdelem nélküli az élete.

Az életrajzi regény gyülekezeti könyvtárunkban is megtalálható.

KIRÁNDULÁS

Kereszt-kérdések - kirándulás Varbóra

2026. január utolsó szombatján a Kereszt-kérdések kurzus Varbóra látogatott egy csendesnap keretében.

A helyi gyülekezeti ház adott otthont ennek az alkalomnak, ahol már nagy szeretettel vártak minket. Miután kényelmesen belaktuk a gyülekezeti termet, volt alkalmunk megtekinteni a varbói Református Templomot, majd elsétálni a halastóhoz, ami most befagyva, hóval borítva nyújtott festői látképet az arra látogatóknak.

Az, hogy majdnem egy teljes napot töltöttünk együtt kiszakadva a megszokott városi környezetből, segített abban, hogy még inkább egymásra hangolódjunk, lehetőséget teremtve a ráérősebb, elmélyültebb beszélgetésekhez. Már a közös utazás, az együtt elköltött finom ebéd gondoskodott arról, hogy fesztelenebbül, nyitottabb szellemben éljük meg a közösen eltöltött időt.

A kurzus alatt fantasztikus emberekkel ismerkedtem meg, akiket a hit utáni vágy, az abban való elmélyülés hozott össze. Almási Ferenc tiszteletes úr pedig olyan könnyedén vezet minket a megismerés és felismerések útján, hogy az ember még többet akarjon tanulni, megélni, amiért nagyon hálás vagyok. Hogy ne csak tiszteljük, és kövessük az Urat, hanem szeressük Őt. A tiszteletes úr úgy fogalmazott, hogy a Szentlélek megtapasztalás útján érhető tetten. Akár egy ilyen elcsendesülés alkalmával, mikor sok hitre, megértésre vágyó ember közösen tud imádkozni, dicsőíteni az Urat. Mikor nincsenek rossz kérdések, sőt, bátran lehet kérdezni még akkor is, ha bizonytalanok vagyunk magunkban.

Egy kurzustársam gyönyörűen fogalmazott, mikor azt mondta, hogy a krisztusi szeretetet és tanításokat közösségben lehet igazán megtapasztalni. Egy ilyen befogadó és megtartó közösségben lehet megélni nagy felismeréseket, és egy ilyen csendesnap, mint a mostani is volt, különleges lehetőség arra, hogy akár egymás szavain és gondolatain keresztül értsük meg jobban az Úr üzenetét.

Hálás vagyok ezért a lehetőségért és bátorítok mindenkit, hogy keressük ezeket a közös alkalmakat.

Tóth-Porteleki Judit
gyülekezeti tag

BIZONYSÁGTÉTEL

Mikor minden puzzle a helyére kerül...

2021. november 25-én, mikor belenéztem a lányom szemébe - aki minden orvosi diagnózis, és vélemény ellenére szuszogott mellettem - teljes bizonyosságot nyert, hogy csodák léteznek...

A Deszkatemplom szomszédságában élve lányommal ablakunkból sokszor csodáltuk kastélyszerű tornyait, hallgattuk a harang szavát, de ha egészen finoman szeretnék fogalmazni azt mondanám, hogy nem vallásos családból származom.

Nem sok mindent tudtam sem Istenről, sem a vallásról, sem az imádságokról, azonban létezése nem volt kérdés számomra, csak nem találtam az utat, és nem is gondoltam, hogy méltó lennék én rá. Ennek ellenére valamiért mégis kialakult az esti rutinunk, ami talán hála, talán fohász volt számomra:

*„Én Istenem, Jó Istenem,
Lecsukódik már a szemem.
De a Tiéd nyitva, Atyám!
Amíg alszom, vigyázz reám!
Vigyázz a jó testvéremre,
És a drága szüleimre.
Amikor a nap felkel,
Csókolhassuk egymást reggel.
Ámen.”*

A mi kis „Csodánk” azonban nem érte be ennyivel, egyre többet kérdezett, nekünk pedig jó barátunk lett a google... Elég hamar rájöttünk, hogy kifogyhatatlan a kérdések tárháza, így hát az út adott volt, irány az egyházi ovi... Ajánlás útján a Jókai Mór Református Óvoda lett a választás és a Tetemvári Református Egyházközség. Jobbat nem is találhattunk volna!

Mikor első alkalommal mentünk be a lelkészi hivatalba, egész úton mormoltam magamban, hogy el ne felejtsem hogyan kell köszönni: Áldás Békesség! Áldás Békesség!

Nagyon izgultam... Voltam Én, aki a világ összes csúnya szavát ismeri magyarul, akin megszámálhatatlan tetoválás van, és aki még soha nem látott Bibliát, és persze volt Isten, nos olyan távolságra, mint Makó Jeruzsálemtól...

Lelkészünk, akivel mára tegeződünk – micsoda nagy dolog ez számomra – teljes komolysággal hallgatott minket. Pedig magam sem hittem, hogy nem fog minket körbe nevetni. Elmondta, hogy mikor vannak istentiszteletek – akkor még azt hittem, mise – vagy egyéb programok. Megkaptuk a kitöltendő papírt, hogy gyülekezeti tagok legyünk.

Mikor visszavittük a kitöltött lapot, Éva nénitől kérdeztem meg, hogyan kell megszólítani a „papot”. Előre elnézést kértem, elmondtam, hogy fogalmam sincs semmiről... Megdöbbenően kedvesen válaszolt, majd hozzátette: „nem baj Drága, majd megtanulnak mindent!”

Az első istentiszteletünk témájára már nem emlékszem, nagyon koncentráltam, hogy mikor kell felállni, leülni, de arra igen, hogy a napi igét Star Wars példával is szemléltette lelkészünk, és a végén úgy sétáltam ki onnan, hogy értettem, miről volt szó.

Az első gyülekezeti alkalmunk során Zoli bácsinál jártunk húsvéti kézműves délutánon, ahol először hallottam Jézus keresztre feszítésének teljes történetét.

Amikor csak tudtunk, vasárnap templomba mentünk, ami kezdett természetessé válni. Egyre több embert ismertünk meg, és valahogy kezdtem azt érezni, hogy már nem is vagyok olyan idegen... Egy kedves szó, egy ismerős arc, egy mosoly, egy másnak apró figyelmesség, ami számomra hatalmas dolog volt. A gyülekezet belopta magát a szívembe, befogadott minket, számontartott... Számtalan esetben bizonyította, hogy gondolnak ránk: hiányoltak a tornáról, ha nem tudtam menni, ha nehézségünk adódott érdeklődtek felőlünk, ha megpillantottuk egymást a templomban, egy mosollyal üdvözöltük a másikat.

Nagyon vártam a Kereszt-kérdések kurzust, sok kérdés és bizonytalanság volt bennem. Mikor kaptunk egy e-mailt is, hogy indul a kurzus, igazán boldog voltam, ez is csak azt bizonyította, hogy „számon vagyunk tartva”.

Az első alkalom egyikén arról beszélt a Tiszteletes Úr, hogy „gondoljunk csak bele, vannak emberek, akik nem olvasnak Bibliát, bizony vannak”! Talán fogalma sem volt arról, hogy néhány órával azelőtt fogtam életemben először a kezembe Bibliát.... aztán az is szóba került, hogy „ha idejön valaki, aki tele van tetoválással, hogyan kell fogadni”. Egy dologban voltam csak igazán biztos, nem véletlen, hogy én most itt vagyok, ha Istennek terve van velünk, akkor hogyan is mondhatnék nemet, így szépen csendben maradtam, és figyeltem tovább.

Egy este kettesben sétáltunk haza a lányommal, amikor megkérdezte, hogy elmondánám-e neki, hogy mi van a Bibliában? Igen, értettem én rögtön, nem elég, hogy hazavittem, ki is kellene nyitni...

A kurzuson feltehettem minden kérdésem, választ kaptam bizonytalanságaimra, és éreztem, ahogy napról-napra, az eddig „hangos” elmém lecsendesedik, a sok harag már nem a mindennapjaim része... Megértettem, hogy én is méltó vagyok Isten figyelmére, hogy imáim meghallgatja, hogy méltó vagyok a bűnbocsánatra. Átéreztem Jézus fájalmát, már egészen más lett az a történet, amit nem olyan régen Zoli bácsitól hallottam: túlságosan valósággá vált.

A kurzus része egy teljes együtt töltött nap, akkor izgultam csak igazán... pedig nem kellett volna, ez a nap „csak” egy kirándulás, ahonnan egész más emberként térsz haza...

A gyülekezettől egy szerető családot kaptunk, ahol még én is lehetek önmagam, egy otthont, ahova jól esik hazatérni. Igazán hálás vagyok minden kedves szóért, minden bátorításért, minden megértésért!

A lelkészünknek külön köszönöm a bizalmat, az idejét, amit akár a születésnap köszöntésünkkel töltött... és igazán hálásak vagyunk az útmutatásért!

Gabi néni az ovisokkal ismertet meg mindent. A hétfői hittan órát mindig nagyon várja a lányom, ilyenkor a legszebb „pörgős ruháját” veszi fel, majd délutánoként itthon dúdolgatja a tanult énekeket, és egyre több kérdést tesz fel a hallottakról, amire igyekszünk válaszolni... Ez is bizonyítja, hogy milyen csodálatos, ahogy Gabi néni átadja Isten szeretetét.

Ha nem is tud valaki részt venni az istentiszteleten, akár élőben is követheti a közösségi oldalon, vagy visszanezheti, így tényleg mindenkit elérheti Isten szava. Továbbra is igyekszem felzárkózni, és izgatottan várom a holnapokat, amiben már tudom, hogy Istennek terve van velem, én pedig ehhez méltóan akarok élni.

„Jézus így válaszolt nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre.” Lk 5,31-32.

AJÁNLÓ

Csendeshét ajánló nyárra

- **Magyar Belmisszió Biatorbágy:** _____

A hét célja egy bibliai könyv részletes tanulmányozásán keresztül a hívő élet gyakorlatára, ill. teológiai kérdésekre választ adni. A missziós imaórákkal és a délutáni gyakorlatokkal célunk kézzelfogható segítséget nyújtani a hívő élet gyakori kérdéseiben.

Időpontok:

2026. 06. 01-05, 2026. 07. 27-31. (20-40 éveseknek)

2026. 08. 10-14.

- **Fiúság konferencia:** _____

A konferencia a nevét arról kapta, hogy a keresztyén ember új identitást kapott: Isten szeretett fia/leánya lett, és ezért a hívő is mennyei Atyjaként tekinthet Istenre. Ebbe az atya-fiói szeretetkapcsolatba szeretne bennünket Isten bevonnai – ez jelenti az evangéliumból való élet alapját.

Időpont és helyszín:

2026. augusztus 17-22. (hétfő 14:00 – szombat 16:00), Leányfalu

- **Golgota Keresztény Gyülekezet:** _____

Időpont és helyszín:

2026. augusztus 20-23, Vajta, Golgota Konferencia Központ

- **Bethánia CE Szövetség:** _____

Az alkalmak célja Isten igéjének mélyebb tanulmányozása.

Időpont és helyszín:

2026. június 1- 6. Egyedül élők hete, Piliscsaba

2026. július 6- 11. Hitmélyítő hét, Hajdúszoboszló

2026. július 13-18. Családos Evangelizáció hét, Hajdúszoboszló

2026. augusztus 3-7. Ifjúsági találkozó (15-22 éveseknek), Piliscsaba

2026. augusztus 24-29. Hitmélyítő hét, Piliscsaba

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismer-telek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek, népek prófétájává tettelek. De én ezt válaszoltam: Ó, Uram, Uram! Hiszen nem értek én a beszédhez, mert fiatal vagyok! Az Úr azonban ezt mondta nekem: Ne mondd, hogy fiatal vagy, hanem menj, ahova csak küldelek, és hirdesd, amit csak parancsolok! Ne félj tőlük, mert én veled leszek, és megmentelek! – így szólt az Úr.” (Jer 1,4-8)

Istenre Figyelő Ifjak

Isten, barátok, család. Ez a három szó hangzik el leggyakrabban, mikor az ifról beszélünk.

Minden hét péntek délutánján összeül csapatunk a gyülekezetünk közösségi házában. Kicsik és nagyok, fiúk és lányok, általános iskolásoktól kezdve egyetemistákig. E színes közösséget legfőképpen egy közös pont tartja össze: Az Úr imádata. Eleinte szerény, egyetlen fővel indult az ifi, de mára több, mint egy tucat aktív taggal rendelkezünk, és a létszám alkalomról alkalomra nő. A parókia épületét kinőve az új tanévet már a gyülekezeti ház felújított szobáiban kezdhettük, szép környezetben és nagyobb befogadó képességgel. Hamar otthonossá tettük, rendszeresen szentelünk egy-egy alkalmat a díszítésre, takarításra.

De hogyan gondolkodnak az ide járó fiatalok az alkalmainkra? Egy pénteki napon megkérdeztük őket.

Sokan emelték ki a programokat, amelyeken rendszeresen részt veszünk. Jártunk már Lillafüredtől kezdve a debreceni karácsonyi vásárig számos helyen. Ezen alkalmak közül kiemelkedik az évente megrendezett ifitábor, ahol évről-évre egyre többen veszünk részt. Sok szép emléket szereztünk eddig is együtt, és ez még csak a kezdet!

Egyeseknek a közösség ad erőt alkalomról-alkalomra. Új barátságok köttetnek és régiiek erősödtek meg. A beszélgetések, melyeket egymással folytatunk, mindannyiunkat inspirálnak, így új meglátásokkal térhetünk haza. A nagyobbak tanácsot adnak a kisebbeknek, ők pedig kirántanak minket a hétköznapokból.

Imádságokkal és igeolvasással, közös igetanulmányozással közelebb kerülünk Istenhez. Megtapasztalhatjuk, hogy jó nekünk Jézus közelében lenni, és olyan fiatalokkal találkozni, akik szintén az Ő követői. Minden alkalom szerves része a hitünk megélése. Ebben, mint minden másban, segítségünkre van Kilin-Szikszai Andrea tiszteletes asszony, mindannyiunk “Andi nénije”. Az ifi szíve és lelke, aki fáradhatatlanul velünk van hétről-hétre, segítve problémáinkban, osztozva örömünkben és koordinálva alkalmainkat.

Az ifi egyik, talán legmeghittebb része minden bizonytalanság után a megérkezés utáni teázás. Amikor mindannyian odaérünk, ki-kik iskolából jövet, különféle próbákról, vagy egyéb programokról... és mindenki készít magának egy csésze teát, vagy forró csokoládét, közben beszélgetünk, nevetgélünk, és mindenki megosztja az elmúlt hét eseményeit. Ilyenkor lehet csak úgy igazán érezni, hogy mit is jelent az ifi mindannyiunknak. Szerető, elfogadó közösség, ahol a hét végeztével megpihenhetünk, feltöltekezhetünk. Egy biztos hely, ebben a rohanó világban.

Szeretettel hívunk és várunk minden érdeklődő fiatalt:
az Ifi csapata

Csillagpor

Nem olyan régen, mikor még a szél mesélt a virágoknak, és a tündérek szálltak át a réteken, egy kis pitypangmagot fújt ide-oda a szél. Leszállt, gyökeret eresztett és szárba szökkent. Boldogsága felülmúlhatatlan volt. Anya lesz! De vajon kinek az anyukája?

A mai nap különlegesebb volt. Ez Csilla, a pitypangtündér látogatónapja. Ami annyit jelent, hogy ekkor járt körbe Csilla a virágai között, és beszélgetett velük. Amikor a mi pitypangunkhoz ért, így szólt:

– Látom, hamarosan útra kelnek a kicsinyeid!

A pitypang csak bólogatott. A napfényben már csillogtak a kis, fehér, pelyhes repítők. Mindegyikük egy-egy érett magocskát hordozott, készen arra, hogy elröppenjen. Egy pici magocska azonban még anyja ölében pihent és kíváncsian kandikált kifelé.

– Mama! Az ott a Nap? Amiről olyan sokat meséltél, hogy éltet és csodálatos?

– Igen.

És úgy fordult, hogy a kicsi jobban láthasson. Pár óra múlva – a pici mag kivételével – az összes magocska útra kelt. Ekkor érkezett Csilla, a tündér.

– Sziasztok!

– Te vagy Csilla? – kérdezte a legkisebb magocska.

– Igen, én vagyok! – mosolygott a tündérlány.

– Jó neked! – és a kis magnak csillogott a szeme, amiben tükröződtek Csilla szárnyai.

– Igen, szeretek itt lenni a virágaim közt! – mondta.

– Nem, nem erre gondoltam. Rengeteg ok van, amiért jó tündérnek lenni. Viszont te talán észre sem veszed, mert neked már természetes... te tündér vagy. A tündéreknek csillog a szárnyuk, akár egy csillag, és még repülni is tudnak. A tündérek..., (hangja elcsuklott, és csak suttogott) a tündérek eljuthatnak a csillagokig. A te neved pedig Csilla, ami majdnem csillag.

Csilla szeme erre megtelt könnyel.

– Igazad van... De repülni te is fogsz tudni. A te szárnyaid ugyan pelyhesek, de te is képes vagy csillogni. A csillogás nem csak látvány lehet. Az életed is tud ragyogni. Nem mindig a legcsillogóbb a legfényesebb, a legjobb. Attól függ, milyen a szíved. A gondolataid formálják az életedet. Ha a szíved csillog, az életed is csillogni fog. Mostantól a neved pedig legyen Stella, ami latinul annyit jelent, hogy „csillag”! Kívánom, hogy te is ilyen csillag lehess egyszer!

Stella nem értett mindent. Kicsi volt még. Csak Csilla csodás, csillogó szárnyát látta. És szemei előtt az a nap lebegett, amikor elfújja a szél, és eljuthat a csillagokig.

Két hét telt el. Stella sokat tanult Csillától. Megismerte, és megtanulta a bolygók neveit, de Stella még mindig nem jutott el az űrbe. Csilla sem tudta megmondani, miért nem fújta még el a szél. Minden testvére már anya lett, csak ő csücsült még ugyanúgy anyja ölében.

Stella egy napon így szólt Csillához:

– Tudod, már nem is vagyok szomorú amiatt, hogy még nem fújt el a szél. Így minden nap tanulhatok valami újat. Ha elfúj, tájékozottabb leszek. Így az űrben is sokkal könnyebb dolgom lesz.

Stella még két napon át tanulhatott Csillától. A második nap végén elfújta a szél. És repült, repült a végtelen űr felé. Egyszer csak meglátta a sötétséget és a milliós csillagot. Sokkal közelebről, mint valaha. Csodálatos és leírhatatlan érzés volt.

Ahogy sodródott, hamarosan meglátta a Napot is. Azonnal eszébe jutott a cél, amiért régóta szeretett volna eljutni ide. Mindig is érdekelte az űr, de egy dolgot nagyon szeretett volna megtenni itt. Meg akarta köszönni a Napnak, hogy elteti a Föld összes virágát.

Hirtelen egy nagy fuvallat ellökte, és csak sodródott, sodródott a Naprendszerünk bolygói mellett.

– Merkúr, Vénusz, Föld, Mars, Jupiter, Szaturnusz, Uránusz és Neptunusz... – sorolta, ahogy elhaladt a bolygók mellett. Látta a Tejútrendszert és sok csodás dolgot. Mikor a Naphoz egészen közel ért, megszólította:

– Szia, Nap! Tudom, nem ismeresz, de én szeretnék megköszönni neked valamit.

– Lassítsunk! Ki vagy te? És mi az, amit szeretnél nekem megköszönni? Honnan tudod egyáltalán a nevem? – kérdezte a Nap lassan, mint aki fáradt.

Nem csoda! Több ezer évesen ne is várjuk el tőle, hogy siessen!

– Stella vagyok. A nevedet Csillától és anyukámtól tudom. És azt szeretném megköszönni, hogy elteted a Föld összes virágát.

– Ó! Csilla, a kis pitypangtündér? Őt ismerem, járt itt nálam ugyanezért. Okos kis tündér volt, sok mindent tanítottam neki.

– Tőled tudott mindent? – kérdezte meglepve Stella.

– Bizony. De várj! Hogy is hívnak? Stella? Ó! Neked még adnom kell egy ajándékot!

– Micsoda? – nézett kíváncsian Stella.

– Hát, csillagpor! – kacagott a Nap, majd egy marék csillagport szórt a kis magra.

Stella fénylett, de nem figyelt, és a Hold felé sodródott. Ekkor egy hatalmas tárgy közeledett felé... Űrhajó! Mira, a fiatal űrhajós, kiszállt járgányából, és meglátta őt... Egy apró pitypangmagot, aki úgy fénylett, mint egy csillag.

Mira üvegcsébe tette, és hazavitte. Nem tudni, miért, de hamar barátok lettek. Ők valahogy szívvel beszélgettek, nem szavakkal. Mira érezte, hogy nem csak egy pitypangmagot őriz, hisz ez a pitypangmag sokkal több volt, mint bárki gondolta volna.

Egy nap Mira előadást tartott az űrben töltött időről. Stella is ott volt vele az üvegcsében.

– Ez egy különleges mag, talán egy új csillag születik benne! – mondta.

De a szél – ahogy mindig – közbeszólt. Kifújta Stellát az ablakon.

Stella szállt a világ felett. Látta a sivatagot, a tengert, a hegyeket, az embereket. A szíve megtelt szeretettel, és még segítőkészebb lett, mint eddig. A csillagpor lehullott róla, de a csillogás mégis megmaradt. Nem a Nap fényétől, hanem a saját szívéből ragyogott.

Végül a szél hazavitte. Ott volt újra a réten, Csilla mellett. És hamarosan ő is anya lett.

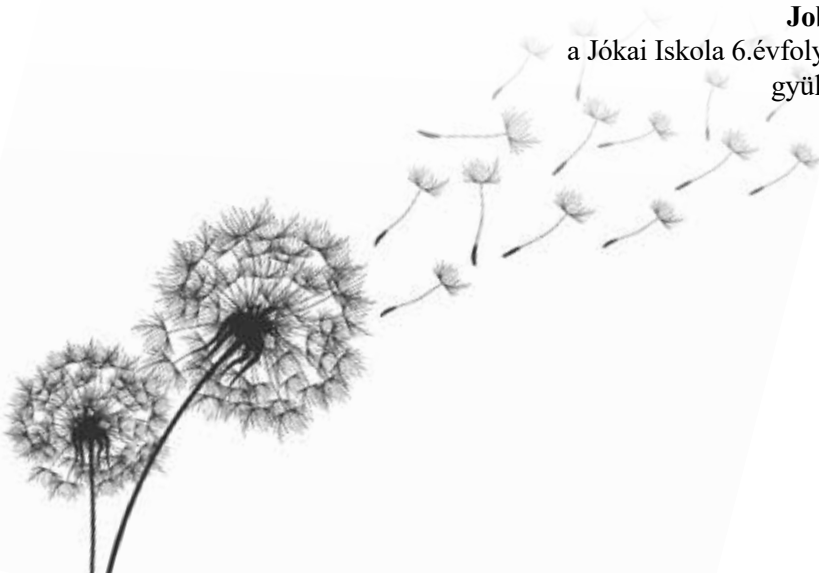
– Látod, mondtam neked, hogy egyszer te is lehetsz csillag, hisz a világ számára mindenki egy fényes csillag! – mosolygott a tündér.

Stella azóta is ott fénylik a mezőn, és mesél a szeleknek, a pitypangoknak és a gyerekeknek arról, hogy...

Nem attól fénylünk, ami körülöttünk van, hanem attól, ami a szívünkben sugárzik.

Jobbágy Brigitta

a Jókai Iskola 6.évfolyamos tanulója,
gyülekezetünk ifise

ÉDES PERCEK

Tótágas torta

Hozzávalók:

A tésztához:

34 dkg liszt
14 dkg vaj
1 mokkáskanál só
1 db tojás
1 dl víz

A karamellizált almához:

10 dkg cukor
6 dkg vaj
1 db citrom
1 mokkáskanál vaníliaőrlemény
4 db alma

Elkészítés:

A lisztet kézzel összemorzsoljuk, majd keverőgéphez tesszük. Hozzáadjuk a vajat, a sót és a tojást. Elkezdjük dagasztani, és apró lépésenként csorgatjuk hozzá a vizet. Ha azt tapasztaljuk, hogy a tészta kezd összeállni, nem adunk hozzá több vizet, és kivesszük a keverőgépből.

Deszkán cipót formázunk belőle, kissé ellapítjuk, szorosan fóliába tekerjük, és a hűtőbe tesszük pihenni, minimum fél órára.

Egy nagyjából 30 cm átmérőjű serpenyőben a cukrot aranysárgára karamellizáljuk. Ha elkészült a karamell, lehúzzuk a tűzről, hozzáadjuk a vajat, a citrom kifacsart levét és a vaníliaőrleményt. Gyorsan elkeverjük, kissé le is hűl, ezáltal sűrű, vajas karamellszószt kapunk.

Az almákat meghámozzuk, eltávolítjuk a magházukat, és negyedekre vágjuk. Az almacikkeket szép egyenletesen elrendezgetjük a serpenyőben, pár percig hagyjuk pihenni.

Közben a tésztát 5 mm vastagságúra nyújtjuk, a serpenyővel megegyező méretű korongot vágunk a tésztából, és betakarjuk vele az almával kibélelt serpenyőt, a tészta széléit szorosan hozzányomkodva a serpenyő belső feléhez.

Villával sűrűn megszurkáljuk, majd 180 fokos sütőben addig sütjük, míg a tészta „kopogós”, aranybarna nem lesz. Nagyjából 40 perc alatt sül meg.

Ha elkészült, hagyjuk pihenni legkevesebb fél órát, majd egy határozott mozdulattal tányérra borítjuk. Nem túl kemény tejföllel kikevert tejszínhabbal tálalhatjuk, de igen remek, sőt klasszikus kísérője a vaníliafagylalt is.

Kese Zoltánné
gyülekezeti tag

BEMUTATKOZÁS

Luteránné Tóth Ágota vagyok. Miskolcon nőttem fel, de gyökereim Szentistvánhoz, a matyó vidékhez fűznek. Már kicsi koromban szerettem szerepelni, szervezkedni, a gyengébbeket segíteni, közösségben lenni. A pedagógus pályában ezek mind benne vannak, így nem volt sosem kérdés számomra, hogy mi leszek, ha nagy leszek. Általános iskolás koromban jött a versek szeretete, a nyelvtani feladatok iránti fogékonyságom, ehhez társult a középiskolai osztályfőnököm (aki szintén magyar szakos tanár volt) hatása, amiért éppen ezt a szakot választottam. Főiskolai tanulmányaim során a magyar nyelv és irodalom mellett történelem diplomát is szereztem Egerben, ahol később a mester magyartanári szakot is elvégeztem.

Ezek után kilépve a nagybetűs életbe, pályámat a sajládi általános iskolában kezdtem. Itt tanultam meg az alapokat, itt voltam először igazi tanár, és már itt éreztem, hogy ez a nekem való feladat. Az élet aztán mégis úgy hozta, hogy egy ideig felhagytam a tanítással, Budapestre költöztem és ott próbáltam szerencsét.

Később visszatértem Miskolcra és a tiszaujvárosi Eötvös József Gimnáziumban kezdtem el tanítani. Ez egy számomra teljesen új helyzet, új szerep volt az általános iskolához képest. Úgy gondolom, hogy ez az időszak is nagyon szép volt az életemben, de az általános iskola mindig közelebb állt hozzám.

A magánéletem nagy mérföldkövei a házasságkötésem 2014-ben, illetve ezt követően három fiam születése volt. Ahogy az én családomnak, úgy nekem és a férjemnek is fontos volt, hogy gyermekeinket Isten szeretetére neveljük. Mindketten ezt hoztuk otthonról, és szerettük volna, ha a gyermekeink is abban a hitben nőnének fel, hogy van egy igaz Isten, aki szeret minket, vigyáz ránk és Hozzá bármikor fordulhatunk.

Nagy izgalommal várom, hogy ettől a tanévtől a Jókai Mór Református Általános Iskolában megkezdjem munkámat. Isten segítségével. Bárhová is sodort eddig az élet, tőle mindig csak jót kaptam. Én ezt a lelkes, gyermekek felé mindig nyitott és szeretetteljes viselkedéssel, valamint minden tudásommal szeretném meghálálni.

„Ha hallgatsz az Úr, a te Istened szavára, és megteszed, megtartod minden parancsát... Mind Rád szállnak, s elérnek téged a következő áldások... Áldott leszel a városban, és áldott a mezőn...” 5 Móz 28, 1-3.

Luteránné Tóth Ágota

BEMUTATKOZÁS

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.”
(Zsolt 23,1)

Gyermekkorom óta pedagógusnak készültem. Mindig is szerettem iskolába járni, köszönhetően kedves és odaadó tanítóimnak, tanárainknak. Különösen szerettem a humán tárgyakat, az énekkari szerepléseket, az iskolához közeli templomban tartott hittanórákat. Nem véletlen, hogy érettségi után tanító szakra jelentkeztem. A sárospataki Comenius Tanítóképző Főiskolán tanító - könyvtáros szakkollégiumi képzést szereztem 1995-ben.

Pályámat napközis nevelőként kezdtem, majd pár év után lehetőségem nyílt egyházi iskolában tanítani, ahol a nevelés és az oktatás mellett a hitre való nevelés is központi szerepet kapott.

Időközben elvégeztem a magyar nyelv és irodalom, majd az angol szakot, így a felső tagozatos gyerekek oktatásával kapcsolatban is tapasztalatot szereztem. Ezt követően egy ideig könyvtárosként dolgoztam, ahol a tudás és a könyvek szeretetét mélyíthettem el. Feladatomból többek közt a könyvtári állomány gyarapítása és revíziója, továbbá könyvtárhasználati - és gyermekkönyvtári foglalkozások szervezése is.

Örömmel tölt el, hogy ettől a tanévtől a Jókai Mór Református Általános Iskola tantestületének tagja lehetek. Számomra a tanítás nem pusztán ismeretátadás, hanem hivatás: Isten szeretetének fényében kísérem kicsiket és nagyokat. Hiszem, hogy ahogyan a jó pásztor vezeti és oltalmazza nyáját, úgy kíséri az Úr a mi munkánkat is, és ad erőt ahhoz, hogy a tudás mellett hitben és emberségben neveljük a ránk bízott gyermekeket.

BEMUTATKOZÁS

Csomósné Búdi Anett vagyok, ez év nyarán kezdhettem meg óvodapedagógusi munkámat a Jókai Óvoda Felhőcske csoportjában.

Édesapám a környékről származott el és ment Debrecenbe, ahol én is születtem és itt is végeztem az iskoláimat. A Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola Gyakorló Általános Iskolájába, majd ezt befejezve a Református Kollégium Gimnáziumába jártam.

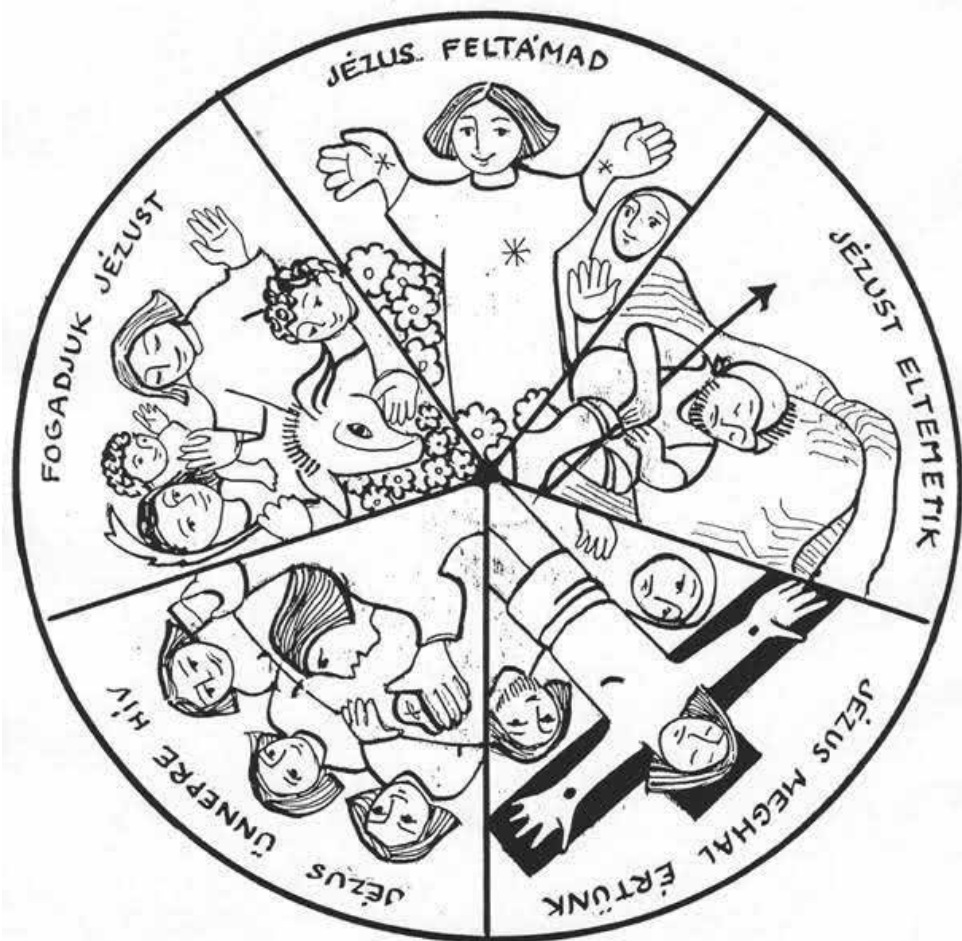
Az érettségi után mindkét szenvedélyemnek szerettem volna helyet adni az életemben, így a Debreceni Református Hittudományi Egyetem Vallásstanár szakán vallásstanári, és ezzel párhuzamosan a Debreceni Egyetem Pedagógia karán óvodapedagógusi diplomát szereztem. Pályakezdőként a Debrecen Nagytemplomi Református gyülekezetnek voltam hitoktatója, majd engedve Isten vezetésének, 2009-ben elfogadtam a Tizsáninenni Református Egyházkerület akkori vezetőségének megkeresését. Kerületi vallásstanárként szolgáltam a Fráter György Katolikus Gimnáziumban, egészen gyermekeink megszületéséig, majd a szülési szabadságot követően ugyanitt folytattam a szolgálatomat, egészen ez év nyaráig.

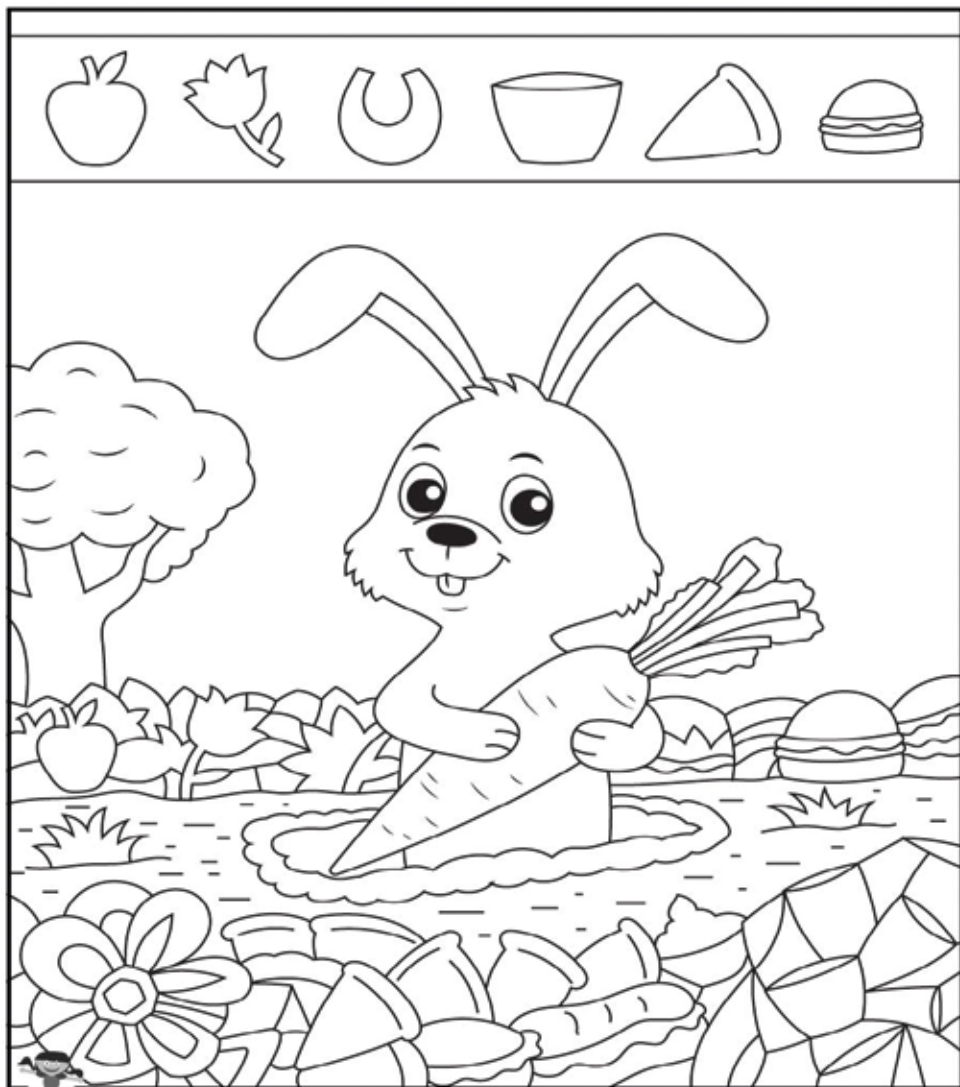
Nagyon örültem az új lehetőségnek. A velünk történt dolgok után úgy éreztem, hogy most az óvodások felé vezet Isten. Mindezt úgy, hogy három kisgyermekünk is a Jókai ovi szeretetét élvezhette - illetve az ikreink még mindig oda járnak -, a két nagy gyermekünk pedig a Jókai iskolába járhatott. Hálás vagyok a lehetőségért, igyekszem szolgálatomat – ahogyan eddig is – Isten dicsőségére és a másik ember, a rám bízott gyermekek és családjaik javára végezni. Hobbim a három gyermekünkön kívül a rajzolás és festés, ha időm engedi, akkor pedig – merítve 15 éven keresztül tartó zeneiskolai tanulmányaimból – csellózom.

Csomósné Búdi Anett

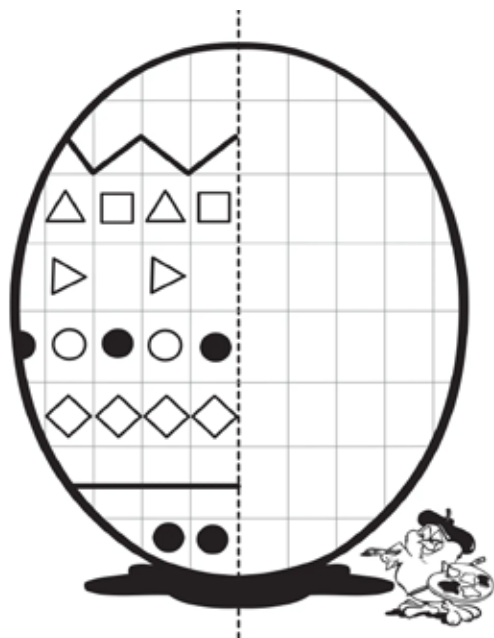
GYEREK SAROK

Színezd ki!

Keressz meg a fenti sorban található elemeket a rajzon, majd színezd ki!

A szimmetria tengely jobb oldalát Te rajzold meg a baloldali kép alapján!

Színezd ki!

Házaspári csendesnap

Kereszt-kérdések nap Varbón

Kövess Engem Kör

Egyházlátogatás

Jegyesoktatás

IFI-sek

*Istentisztelet fiataljaink
szolgálatával*

Kedves Testvérek!

Amennyiben szeretnének e-mailben gyülekezeti hírlevelet kapni,
az alábbi címen kérhetik felvételüket a levelezőlistára:

info.reftetemvar@gmail.com

A Szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Benke László, Dr. Czél Györgyné, Frajka Viktória, Földesi Gyula,
Kovács Andrea, Tokodiné Baji Tímea, Tóth-Porteleki Judit

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc vezető lelkész

*Megjelenik évente három alkalommal az Egyházközség terjesztésében.
Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik.*